

Amélie Wen Zhao

ČAS
KARMÍNU

COO
BOO

Čas karmínu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amélie Wen Zhao
Čas karmínu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Amélie Wen Zhao

ČAS
KARMÍNU

COO
BOO

Věnováno Clementovi –
za to, že mi ukázal naději v revolucích
a že je oním navěky mého příběhu

Tiché moře

KEMEIRANSKÉ
CÍSAŘSTVÍ

Jadeitová
stezka

Bílé vlny

SAFÍROVÝ
PŘÍSTAV

PŘÍSTAV
ZLATÁ VODA

Modrá pevnost

KRÁLOVSTVÍ
ASEATSKÉ
OSTROVY

BREGONSKÉ
KRÁLOVSTVÍ

Salskov

CYRILSKÉ
CÍSAŘSTVÍ

Novo Mynsk

Kyrov

KRAZYASTSKÝ TROJUHELNÍK

SYVERNSKÁ TAJGA

Vodopády ducha

POHOŘÍ DŽIVEKA

ARAMABSKÁ POUŠŤ

MANDŽSKÁ
KORUNA

TYGRÍ
OCAS

ČÁST I.

CYRILSKÉ CÍSAŘSTVÍ

Té noci zářil měsíc rudě a oceán připomínal moře krve, jak se leskl temně karmínovou barvou. Anastázie Michailovová se naklonila přes zábradlí lodi a vdechla ostrou, ledem podbarvenou vůni svého císařství.

Během čtrnáctidenní plavby pozorovala, jak se podmanivé, kobaltově modré vody bregonského pobřeží proměňují v bledé, nelíbstné vlny Cyrilie. Vlhký vzduch jižního oceánu vystřídal na severu suchý a štiplavý vítr, který se v poryvech opíral do plachet.

Cyriľie byla vytesána z ledu a sněhu. A Anastázie byla její dcerou, původem i výchovou.

„Ještě hodina a budeme u břehu,“ ozval se čísi hlas.

Ana se otočila. Daya z Kusutri došla až k ní. Cestou na sever se ochladilo a ona si přes bregonskou tuniku a vysoké kožené boty oblékla těžký kožešinový kabát. Její kapitánský odznak se zaleskl. Opřela se o zábradlí vedle Any a střízlivý výraz pro jednu uvolnil místo bezstarostnému úsměvu dokonce i v její tváři.

„Posádka je v pohotovosti a připravená... ať tam na nás čeká cokoli,“ dořekla větu a pochmurně pokynula hlavou směrem vpřed.

Ať tam na nás čeká cokoli. Ana sevřela zábradlí v dlaních a s napětím, byť neochvějně se zadívala před sebe.

Uběhl víc než měsíc ode dne, kdy byla nucena uprchnout ze svého císařství a nechat svůj lid na pospas masakru. To vše kvůli pátrání po vražedné zbrani, která by v rukách Morganyi způsobila pád nejen samotné Cyrilie, ale i celého světa. Vodiče svým nositelům umožňovaly ukrást moc Spřízněnců a byly součástí většího, desítky let živeného plánu Alarica Kerlana a bregonské vlády na další zneužívání Spřízněnců. A Morganya, jak jinak, se snažila získat jediné dva funkční vodiče, aby urvala moc pro sebe.

„Hledáme jen jednu jedinou osobu,“ hlesla Ana.

„Myslíš, že tam někde je?“ zamumlala Daya a kývla směrem k pobřeží.

Jejich kořist. Sorša Farraldová, Ramsonova nevlastní sestra a někdejší poručiце z Modré pevnosti. Dívka, která na své cestě za pomstou a destrukcí zradila vlastní armádu i království.

Dívka, která ukradla oba vodiče.

Jeden využila k tomu, aby s pomocí náramku z mořského kamene ukradla Aně její Přízeň krve a sama si ji tak mohla uschovat a použít, kdy se jí zachce. Ještě než zmizela, přísahala, že druhý donese Morganye.

Aně se dělalo zle při pomyšlení, že její moc bude využívat dívka posedlá pomstou a zkázou. A to byl teprve první příklad hrůz, které vodiče rozpoutají po celém světě. Lidstvo bude pokračovat ve zneužívání Spřízněnců. Kolo moci a bezmoci, utiskovatelů i utiskovaných se bude točit dál.

Pokud Ana nenajde vodiče a nesvrhne Morganyinu hrůzovládu.

Ana se maličko zamračila. „Já vím, že tam někde je,“ odpověděla. „Akorát ji musíme najít dřív než Morganya.“

Vtom dostala záchvat kašle. Naklonila se přes zábradlí s pocitem, který nezakusila poprvé. S pocitem, že s ní něco není v pořádku. Že jí jakási prázdnota sžírá zevnitř.

Ucítla, jak jí Daya konejšivě položila ruce na ramena. „Není ti nic?“ A po odmlce: „Jedlas dnes vůbec něco?“

Poslední dva týdny, které strávila na palubě Dayina *Bouřkonoše*, Aně poněkud vzaly chuť k jídlu. Přičítala to mořské nemoci. Ovšem nespavost, časté motání hlavy a záchvaty kašle... Komukoli, kdo dával trochu pozor, muselo být jasné, že se jedná o následky něčeho daleko závažnějšího.

Následky toho, když vám z těla vyrvou vaši Přízeň.

Slyšela vyprávění své přítelkyně a spojenkyně Linn, která se vloupala do bregonských podzemních laboratoří, kde se o tom přesvědčila na vlastní oči. O dívce, která prý vypadala spíš jako kost a kůže než jako člověk. Zlaté vlasy jí vypadávaly v chomáčích a řídly a řídly a tváře měla propadlé tak, že připomínaly kostlivce.

V zrcadle v Dayině kapitánské kajutě si Ana prohlédla vlastní odraz a představila si, jak se jí propadají tváře a husté černé kadeře, zděděné po matce, řídnou jen na pár pramenů.

Každý den si opakovala, že bregonský král Darias vyvíjí neúnavnou snahu, aby zjistil, jak vodiče zničit a jak zvrátit jejich účinky. Že jakmile cokoli zjistí, ihned jí pošle zprávu.

Narovnala se. „To nic není,“ zabručela a vyhnula se Dayinu pohledu.

Přítelkyně ji poplácala po zádech. „Nejspíš mořská nemoc. Jakmile zakotvíme, hned ti bude o moc líp,“ usmála se Daya a ukázala na nebe. „Dnes svítí Krvavý měsíc. Víš, co to znamená?“

Ana se podívala na oblohu. „Myslím, že v cyrilských legendách se mu říká Zimní oheň,“ řekla. „Ovšem pojmenování Krvavý měsíc se mi líbí víc.“

„Podle mojí víry předchází válce a krveprolití,“ vysvětlila jí Daya a stejně jako ona zaklonila hlavu. Ve tmě se zaleskly její bílé zuby. „Musím říct, že mně se s tisícovkou bregonských vojáků v zádech zase líbí naše šance.“

Při té zmínce se Ana ohlédla. Za nimi se v měsíčním svitu přízračně mihotaly plachty válečné flotily zařezávající se do obzoru jako dýky. Tisíc mužů, které jí v rámci spojenectví propůjčil král Darias. Jejich stříbrné plachty zdobil bregonský mořský drak propletený s cyrilskou insignií řvoucí tygřice, která nebyla na rozdíl od draka zářivě bílá, nýbrž krvavě rudá.

Rudá Tygřice.

Ten znak se stal symbolem jejich stoupců, její revoluce. Symbolem nové Cyrilie. Země svobodných neutlačovaných lidí, v níž Spřízněnci žijí bok po boku s běžnými lidmi.

Co to ovšem znamená pro ni samotnou, pro budoucnost, o níž jakožto dědička císařství kdysi snila, tím si nebyla jistá.

Vtom se okolo ní prohnal poryv větru, který jí rozevlál rudý plášť jako vlečku. Ne poprvé Anu napadlo, co by si o ní dnes asi mysleli duchové členů její rodiny. V chladných očích otce jasně viděla zklamání, v bratrově tváři tichý smutek. Ale Papa, Luka a teď i Morganya... jeden po druhém dřívější vládci Cyrilie dokázali, jaká nebezpečí se skrývají v neomezené monarchii, zatímco jejich selhání sváděla císařství po spirále korupce a násilí stále hlouběji a hlouběji.

Sevřela zábradlí tak pevně, až jí zbělely klouby na všech prstech. Mrtví zůstanou mrtvými. Ona se musí soustředit na živé, na to, co je nejlepší pro její zemi, pro její lid.

„Když je o tom řeč,“ prohodila Daya, „měla bych probrat posádku. Do hodiny jsme tam.“

V tom se z vraního hnízda ozval výkřik: „Sněžný jestřáb!“

Ana zvedla oči a spatřila bledý stín snášející se nocí přímo k ní. Nastavila paži a jestřáb zaryl drápy do hustě tkané látky jejího rudého pláště. V zobáku svíral kus látky vyšíváný zlatými kvítky.

Okamžitě ho poznala. Rukáv kečjanu, který nosívala ještě v Salšovském paláci.

Pohládila jestřába jemně po zobáku, aby kečjan pustil. V něm našla pečlivě smotaný kousek pergamenu. Rozechvěle ho uchopila.

Koltská Imperatoria, očekáváme vás.

Váš věrný

Markov

Daya se k ní naklonila. „Potvrzení?“

Anna se staženým hrdlem přikývla.

Její plán se dal do pohybu, její lidé, stále loajální, čekají, až se budou moct postavit za její jméno.

Ještě v Bregonu poslala poštovní hrdličku za svým důvěryhodným spojencem v paláci, kapitánem Markovem. Starým vojákem, který na ni dohlížel celé její dětství a který jí přede dvěma měsíci pomohl utéct před Morganyou a jistou smrtí. Požádala ho, aby spolu se všemi loajálními vojáky opustil palác a setkal se s ní u rybářské vesničky Balgorod ležící dva dny cesty na jih od Salskova. Tam chtěla shromáždit své síly a vydat se na pochod k císařskému dvoru.

Markov jí pokaždé odpovídal se znamením, které mělo význam jen pro ně dva, aby prokázal svou totožnost.

„To znamená,“ prohlásila Daya, napřímila se a sklapla podpatky k sobě, „že ačkoli jsem to teda ještě nikdy nedělala, nejspíš budu připravovat k boji tisícovku bregonských vojáků.“

Ana se podívala na svou kapitánku, na svou *přítelkyni*, která byla ještě před pár týdny pouhou zbloudilou námořnicí hledající práci v jižních přístavech Cyrilie. „Dayo,“ oslovila ji, „nemusíš to dělat. Bregonští námořníci mají vlastní velení. Mohla bych... mohla bych tě vysadit v Balgorodu, kde budeš v bezpečí, a sejít se tam s tebou, až válka skončí.“

Pravdou bylo, že by Ana neunesla, kdyby kvůli boji za ni přišel k úhoně ještě někdo další, na kom jí záleželo.

Daya naklonila hlavu na stranu. „Víš,“ řekla vzácně vážným tónem, „než tohle všechno začalo, byla jsem jen ztracenou námořnicí, která musela živořit, aby nějak vyšla. Nevěděla jsem, co se životem, soustředila jsem se jen na to, abych přežila. A teď...“ Zhluboka se nadechla a ukázala kolem. „Teď jsem kapitánkou lodi. Jsem spojencem holky, která má na povel celou armádu, celé *hnutí*. Tohle všechno pro mě už má větší cenu než jenom peníze, Ano.“

„Hlavně ať tě to neslyší říkat Ramson.“ Ta slova vyklouzla Aně z pusy dřív, než je stačila zastavit. Zaskočilo jí a u srdce ji bodla ostrá bolest, možná ta nejhorší ze všech. Ramson jako by se zhmotnil v temnotě noci. Pískové vlasy, jiskřivé oříškové oči přimhouřené do stínu úsměvu. *Čarodějnice*.

K Ramsonovi, k Ramsonu *Farraldovi*, nechávala myšlenky zaběhnout během dlouhých nocí, kdy nemohla kvůli záchvatům kašle a nespavosti usnout. Ramson zůstal v Bregonu, aby vystopoval všechny zbytky Kerlanova zločinného impéria a odhalil jakékoli dosud skryté informace. Vzpomněla si na to jasně modré ráno, kdy se opřela o zábradlí lodi a zadívala zpátky na Bregon a na všechno, co tam nechávala.

Bez záruky, že ho ještě někdy spatří.

Ana zamrkala a přízrak vzpomínky se rozplynul jako dým dřív, než se jí stačila příliš zabývat. Taková je cena války, cena rozhodnutí bojovat za celé císařství, za veškerý lid. Kdyby to však znamenalo, že tím zachrání Cyrilii, přinesla by tytéž oběti, znovu a znovu.

„Samozřejmě už čekám, až to celé skončí, abych si mohla zaplatit ve tvé císařské pokladnici,“ pokračovala Daya. „Ale já nejsem Spřízněnkyně, Ano. Co myslíš, že bude za současného režimu s lidma, jako jsem já? Víš, že bych mohla odejít, odplout do jiného království, ale... Viděla jsem, co se stane, když Morganya vyhraje. Koukni, jak málem dopadl Bregon.“ Zadívala se Aně nesmlouvavým, zemitě

hnědým pohledem přímo do očí. „Jestli padne celý svět, to poslední, co chci, je vědět, že jsem mohla bojovat a změnit to, ale neudělala jsem to.“

Dayina slova zůstala chvíli viset v solí vonícím větru, těžká vážností a ostrá důsledky. Důsledky toho, jak by mohl svět vypadat, pokud Ana selže.

Upomínka toho, za co bojuje.

Ana přikývla. „Díky, Dayo.“

Daya si přitiskla dva prsty k čelu a zsalutovala, načež skočila na provazový žebřík a vyšplhala o několik příček výš. „Posádko *Bourkonoše*, pozor!“ vzkřikla.

Ana se obrátila k přídi a nastavila tváře vodní tříšti, aby nasála chlad svého císařství. Chybělo jí. Jižní vody Bregonu byly mírné a hřejivé, přesto cítila, jak část jejího já ožívá pod sněhem obtěžkanou oblohou velké severní říše.

Něco však bylo s její říší špatně... *jinak*. Jako by byla břitčí, *jiná*, borovicemi vonící sníh a vítr jako by zhořkly pachutí krve a oceli. Ve vzduchu nevisel jen mráz, ale i závan nepřátelství vystupující ze způsobu, jakým se jim do kýlu opíraly vlny nebo jakým se po obloze rychle přelévala mračna. Jako kdyby sama země poznala, že se blíží válka.

Posádka začala s přípravami. Jistý Spřízněnec zvuku, jeden z mnoha zachráněných z bregonských krutých výzkumných kobek, kde je čekalo testování s vodiči, poslal Dayiny rozkazy dál flotile, která je následovala.

Jejich lodě klouzaly nocí vpřed. Rudou září měsíce už skryla sněhová mračna a nad vodou se rozprostřela mlha. Posádky se shromáždily na palubách a v napjatém tichu sledovaly, jak se blíží. Daya pohybovala rty, zatímco s bronzovými kapesními hodinkami v dlani odpočítávala vteřiny.

Vtom jeden námořník stojící u zábradlí tiše zvolal: „Rusalka!“

Ana se naklonila přes zábradlí. Z místa, kde stála, se vody šplouchající u jejich lodi zdály černé, akorát měly slabě rudý nádech. Připomínaly krev.

Pod povrchem mezi vlnami proplouvaly dlouhé, duchům podobné postavy. Teprve když se otočily, ocasy se jim stříbrně zaleskly a Ana spatřila jejich torza i dlouhé vlasy, které za nimi splývaly.

Daya stanula vedle ní. „Znáš námořnické pověsti o rusalkách?“

„Nosí neštěstí,“ hlesla Ana při vzpomínce na pohádkové knížky o vodních zjeveních, které kdysi četla. Zatímco mrazivé přízraky, syvint'sya, mohly být hodné i zlé, rusalky byly považovány za pozůstatky temné magie, kterou po sobě na tomto světě zanechali bohové.

Daya přikývla. „Slyšela jsem historiky námořníků, kteří dopluli až na samý okraj Tichého moře, kde se ocitli v sevření rusalek. Ale takhle aktivní jsem je ještě nikdy neviděla, ani tak blízko souše.“ Chvilí mlčela a vypadala ustaraně. Pak ale zavrtěla hlavou a štěkavě se zasmála. „Jsou to jen povídačky. Faktem je, že máme v zádech bregonskou flotilu čítající tisíc mužů. Máš pořád ještě ten amulet, co jsem ti dala?“

Ana sáhla po amuletu, který nosila kolem krku. Přívěsek ve tvaru slunce, ne větší než špička jejího malíčku, vyrobený z granátu pocházejícího z Kusutri, Dayina domova. Daya jí ho věnovala, aby jí nosil štěstí, s tím že jeho krvavý nádech se hodí víc k ní. *Až získáš svou Přízeň zpátky*, řekla jí námořnice.

Ana přešla po jeho hladkém povrchu palcem. „Ten bych nikdy neztratila.“

„Dobře,“ přikývla Daya. „A teď pojď se mnou, chci zkontrolovat, že je všechno, jak má být. Ke břehu nám zbývá už jen čtvrt hodiny.“

Ana už už chtěla jít za ní, když vtom něco upoutalo její pozornost. Zamrkala a zadívala se přes zábradlí do púlnočně černého

nekonečného moře. Napadlo ji, jestli to nebyl jen světelný klam Krva-
vého měsíce.

Pak to zahlédla znovu. Záblesk světla protínající mlhu, malý, ale
zvětšující se.

„Dayo,“ řekla, jenže vzápětí noc kolem nich vzplála jako den.

První exploze ji odhodila na dřevěnou palubu, až jí zachrastily
kosti a zacvakaly zuby. Do tváře se jí opřel žár. Když zvedla hlavu,
nebe i moře jako by se kolem ní točily kolem dokola. Dřevo olizovaly
plameny rozdmýhávané větrem, které pohlcovaly členy posádky
i kusy trosek rozsetých na palubě. Celá střední část trupu *Bouřkono-
še* byla pryč, zela v něm díra, do níž už začala natékat voda.

Druhý výbuch Anu odmrštil do moře.

BREGON

Vstupní hala byla temná. A muž ve stínu umíral. Kapitán Ramson Farrald překročil práh a vstoupil do země nikoho nacházející se mezi světlem a tmou. Jeho kroky tlumil zaprášený koberec. Dokonce i z dálky rozpoznal kostnatou postavu svého cíle, zhroutenou v jednom z křesel. Už jen slabounké zvedání a klesání jeho hrudi, šklubnutí hlavy a záblesk obrouček jeho brýlí, které se zaleskly ve slabém světle svíčky, dávaly tušit, že je ještě naživu.

I jeho sídlo vypadalo stejně zanedbaně. Říkalo se mu Hnízdo. Právě tam se měl nacházet hlavní štáb zbytku Kerlanových sil. Když k němu Ramson dorazil, nebyl si jistý, co vlastně čekal. Jestli nějakou lacinější verzi Kerlanova panství čišící zbytečnou opulencí, nebo jen starou dřevěnou chajdu nacpanou až k prasknutí žoldáky a někdejšími členy Řádu konvalinky.

Ale určitě ne jediného muže umírajícího o samotě v prázdném domě, obklopeného tak akorát svitky pergamenu, knihami a svazky plnými papírů.

Ramson zvedl ruku v kožené rukavici a dal své četě vojáků bregonského námořnictva pokyn, aby počkali venku. Potom vykročil vpřed a vytasil svou misericordii. „Zdá se, že jsem tě konečně našel, učenče Ardonne,“ řekl tiše.

Teprve před pár týdnů vyrval Bregon z rukou svého otce a spirály korupce, a znovu tak nastolil vládu právoplatného krále a Tří Tribunálů. Válka však ještě zdaleka neskončila. Alaric Kerlan byl sice mrtvý, ale kořeny jeho zločinného impéria, které vybudoval v Bregonu i Cyrilii, sahaly hluboko. Král Darias svěřil Ramsonovi velení speciální tajné jednotce, jejíž misí bylo vykořenit poslední zbytky Kerlanova podsvětí.

Dva týdny pátrání dovedly Ramsona až sem, do nejsevernějšího kouta Bregonu, kam se měly uchýlit zbytky Kerlanových sil. Do hlavního štábu, do Hnízda. Podle zdrojů krále Dariase mohlo Hnízdo a poslední Kerlanovi lidé ukrývat klíč k tajemství vodičů, smrtelně nebezpečných zbraní, které dovedou ukrást Spřízněncům jejich Přízeň.

Na stole před Ardonnem hořela jediná svíce. Zblízka ani trochu nepřipomínal královského učence, který s Alaricem Kerlanem spolupracoval na vývoji vodičů a kterého Ramson jednou zahlédl na palubě lodi, kde Kerlan prováděl své experimenty. Tehdy Ramson na vlastní oči spatřil, jak jeho bývalý spolupracovník Bogdan vládne silou Příznení, které do sebe nasál za pomoci vodiče.

Ramson si prohlédl ostré rysy obličeje své kořisti. Propadlé tváře, vypoulené oči, popelavě šedé chomáče vousů vypadávající z jeho plnovousu. Namísto bílého roucha s tyrkysovým límečkem, které dřív oblékal jako odznak vědomostí a moci, na sobě teď měl obyčejnou tuniku a kalhoty. Vypadal jako nějaký portrét, který zůstal příliš dlouho vystavený na slunci a rychle bledl.

Pohled na něj Ramsonovi přesto rozproudil krev v žilách. Seděl před ním muž, který mohl držet klíč k veškerým informacím, jež potřebují o vodičích získat. Kde jsou, jak je zničit, a především jak zvrátit jejich účinek.

Učenec Ardonn se dlouze chraplavě zasmál. „Takže ty jsi ten jeho parchant.“

Ta slova by se mu kdysi zaryla do srdce jako nůž a otevřela ránu, která se nikdy úplně nezhojila. Teď v Ramsonovi však vyvolala už jen lehký smutek a na okamžik probudila vzpomínku na otce.

Naklonil hlavu na stranu. „Jsem. Ale jsem jiný typ parchanta než ty, Ardonne.“

Kostnatý muž na Ramsona vypouličil oči. „Tak kterýpak z mých drahých někdejších společníků mluvil? Byl to jeden z Cyrilanů?“

„Všichni začali dost nadšeně zpívat, jakmile jsem použil vyzkoušené a osvědčené přesvědčovací metody.“

Ardonn se pousmál. „Zdá se, že v tobě ještě zůstal pěkný kus Alarica Kerlana, co, *Sedmilbáři*?“

Ramson sevřel misericordii o něco silněji. „Už to tak vypadá. Král Darias podepsal dekret nařizující, abych tě eskortoval zpět do Modré pevnosti, kde staneš před soudem.“

Učenec se chraplavě zasmál. „Před soudem,“ zopakoval. Potom si k sobě přitáhl svíčku a začal si pohrávat s uchem svícnu, zatímco se choulil v teple, které z něj sálalo. „Nemám ani trochu v úmyslu vrátit se s tebou do Modré pevnosti před *soud*, chlapče.“

„S tím vřele souhlasím. Povšimni si, že jsem nechal své muže čekat venku. Pokud se nám podaří vše vyřešit jen mezi čtyřma očima, nemám v úmyslu brát tě do zajetí.“ To bylo daleko od pravdy, nicméně v Ramsonovi lhaní nikdy neprobouzelo výčitky, pokud tím získal, o co mu šlo.

A to, o co mu šlo teď, se ve skutečnosti dost lišilo od toho, o co šlo králi Dariasovi, když tam Ramsona posílal s celou četou důstojníků bregonského námořnictva.

Takové myšlenky zaplašil a raději se soustředil – tak moc, jako byl ostrý hrot jeho misericordie. „Tak kde je?“

Učenec Ardonn zamrkal. „Nemám ani to nejmenší tušení, o kom mluvíš.“

„V tom případě mi dovol, abych ti to objasnil,“ odpověděl Ramson a trochu na dýku přitlačil. Ardonn sykl a plamen svíčky, která už z poloviny dohořela, se rozkomíhal. „Sorša Farraldová, někdejší poručice královské stráže a Kerlanova spojenkyně. Má *milovaná* nevlastní sestřička, která sebrala oba vodiče a během bitvy o Godhallem se někam vypařila. *Kde je?*“

Učenec Ardonn zavrtěl hlavou. „Nevím. Od předvečera bitvy o Godhallem jsem ji neviděl. Zaslechl jsem, že má být mrtvá.“

Ramson se zatvářil nedůvěřivě. Z jeho sestry čišelo šilenství, zároveň však byla jednou z nejsilnějších a nejnělnějších válečnic, s nimiž se kdy setkal. Nedokázal si představit, že by té noci mohla... jednoduše umřít. Ne, instinkt, kruté pouto mezi bratrem a sestrou, mu napovídal, že je pořád ještě naživu a neúnavně se drápe ke svému cíli. Záhubě, pomstě a naprostému zničení moci lidí, kteří z ní udělali zrůdu.

Učenec Ardonn se tiše zasmál a následně opět nekontrolovaně rozkašlal. „Vím, proč jsi ve skutečnosti přišel,“ hlesl a jeho slova se Ramsonovi zaryla do mysli. „Byl jsem tam, když s tebou Kerlan tehdy v noci mluvil na lodi. Doneslo se mi, k čemu došlo během bitvy o Godhallem,“ pokračoval a jeho úsměv byl najednou ostrý jako břitva. „Chceš vědět, co se stane s krvavou princeznou Cyrilie.“

Tak málo stačilo, aby se mu všechny myšlenky rozprchly bez ohledu na to, jak moc se ovládal. Navzdory vši síle vůle mu hlavou probleskl obraz tváře. Olivová pleť, tmavé vlasy, ostře řezané lícní kosti i brada a ze všeho nejjasněji oči, pohled tak pronikavý, jako by prohlédla každou jednu ze všech jeho masek.

Sevřel jílec dýky tak pevně, až mu zbělely klouby na prstech.

„Nuže dobrá. Přejdeme k věci,“ zavrčel a něco jako by se v něm napnulo. Měl pocit, jako by to byl *on*, kdo má nůž na krku. Ten učenec byl jeho poslední nadějí. Poslední možností zjistit, co se stane

s někým, jehož Přízeň byla převedena do vodiče. „Chci vědět úplně všechno o vodičích. Jak je zničit. Jak vrátit ukradené Přízně jejich Spřízňencům. A taky... co se stane s někým, komu byla jeho moc ukradena.“

„Proč bych ti měl cokoli říkat?“

Ramson se k němu naklonil. „Jsem muž, který rozumí řeči obchodu. Ty pomůžeš mně, já pomůžu tobě. Nemůžu zaručit, že v Modré pevnosti budou stejně vstřícní.“

To nebyla pravda, ale ani to nebyla úplná lež. Byla to taková zadní vrátka. Příslib, že pokud by se Ardonnovi nelíbily podmínky, které mu nabízela Modrá pevnost, Ramson by se mohl stát jeho alternativou.

Tou lepší alternativou.

Neuměl si pomoci. Jakkoli králi Dariasovi vděčil za své nové postavení a za četu vojáků bregonského námořnictva, Ramson vyrostl v podvodníka, v mistra spřádání vlastních plánů. Byl zvyklý pracovat sám, proti autoritě. V jeho jednotce se žádná zmínka o zradě či nelojalnosti netolerovala, ovšem Ramson byl toho názoru, že slova jsou pouhá slova. Co na nich záleží, pokud díky nim získá od svého cíle doznání nebo výhodný obchod?

Učenec Ardonn se pouсмál a ukázal ústa plná chybějících zubů. „Na základě čeho se domníváš, že mi zbylo cokoli, kvůli čemu bych chtěl obchodovat?“

To bylo poprvé během celého rozhovoru, co Ardonnova slova Ramsona zarazila.

„Myslíš, že se Kerlan rozloučil, aniž by se postaral, aby nikdo z nás nemohl vyzradit jeho tajemství a nepřežil?“ pokračoval učenec. Pak zvedl ruku. V šeru vypadala spíš jako kůže zavěšená na kostech. „Slyšel jsi někdy o jedu jménem ricin?“

Ramson svěsil misericordii. „On tě otrávil,“ uvědomil si příliš pozdě.

Jistěže Kerlan měl v rukávu krutý způsob, jak uchránit svá tajemství. Než utekl z Cyrilie, zavraždil každého jednoho ze svých dřívějších lidí v Novo Mynsku. S pomocí Bogdanovy nyní už vdovy Oljuši, Spřízněnkyně jedů. Byla to Oljuša, kdo Ramsona upozornil na Kerlanův obchod s pašovanými Spřízňenci v rámci svého zoufalého pátrání po uneseném manželovi.

Skoro jako by slyšel její hrdelní smích. *Nějak jsi zaostal, Sedmilháři.*

„Ricin,“ zopakoval učenec, „je jedinečný typ jedu, který se dá extrahovat jen ze vzácného druhu cyrilských rostlin. Protijed se vyrábí z jejích kořenů. Když jsme byli v jeho službách, Kerlan nás jím trávil každý den. Vždycky nám dal dostatečně silnou dávku protijedu, abychom přežili. Ale teď je mrtvý a zařídil stejný osud i nám.“ Ardonn zaklonil hlavu, podíval se na Ramsona a kůže na jeho propadlých tvářích se celá natáhla, jak se usmál. „To zní jako náš pán, ne snad?“

Ramson se na něj vrhl a popadl ho za tuniku. Ardonn se zprudka nadechl, jeho pohled však zůstal sebejistý. Svíce v jeho prstech se zachvěla a horký vosk pocákal Ramsonovi ruce, až mu místy vzplály palčivou bolestí. „V tom případě mi řekneš všechno, co potřebuju vědět, *hned teď*, nebo si budeš přát, aby to byl býval jed, který tě zahubil.“

Učenec Ardonn se štěkávě zasmál. Rychle ale přestal, když jím Ramson zatřásl tak silně, že mu div nezpřelámal kosti.

„Jak se dají vodiče zničit? Jak se dají v nich uložené Přízně vrátit jejich původním majitelům?“ Poslední otázku musel z úst vydolovat silou. „A co se stane s těmi, jejichž Přížeň byla ukradena?“

Ardonnovi se třásla ramena. Ramson si uvědomil, že se směje. „Zbývají mi dva týdny života, když budu mít štěstí, a rozhodně nemám v plánu zemřít pomalou, bolestivou smrtí, kterou slibuje otrava ricinem.“ S tím zamával svíčkou, z níž skanulo několik kapek vosku na koberec. „Rozhlédni se kolem sebe, Sedmilháři. Vidíš ten prach na kobercích? Nemá podle tebe trochu zvláštní vůni?“

Ramson ztuhl. Teď už to cítil. S hnilobným zatuchlým zápachem domu se mísilo cosi kovového. Najednou tu vůni poznal, příliš pozdě. Vysoce hořlavý prach vyvinutý bregonským námořnictvem používaný ve výbušninách vypalovaných jejich zbraněmi. Jeden z důvodů, proč bregonské námořnictvo patřilo k těm nejlepším na světě.

Jediná jiskra a celý dům lehne popelem.

„Správně,“ zasmál se Ardonn. „Rudý prach.“

Pak se s manickým úsměvem otočil a odhodil svíci na zem.

Čas jako by zpomalil. Svíce opsala v letu oblouk mimo Ramsonův dosah, zatímco její plamínek se mihotal a v ladné trajektorii z ní skapával vosk.

Ramson se otočil a skočil po učenci.

Dostal se k němu právě včas. Slyšel, jak svíčka tlumeně dopadla i jak její plamen zasyčel, jakmile přišel do styku s výbušným prachem rozsypaným po celém koberci.

Ramson tělem přitlačil Ardonna ke stěně.

Dům vzplál oslepujícími, všepohlcujícími plameny, rudými, bílými i oranžovými. Exploze se do Ramsona opřela takovou silou, že se mu před očima roztančily černé mžítiky. Z dálky slyšel výkřiky a štěkání nějakého psa. Kouř. Všude kouř, hořký, štiplavý, dusivý kouř, který se mu cpal do hrdla a potahoval mu jazyk žlučí.

Ramson bojoval proti temnotě, která se ho snažila pohltit. Odstrčil se od stěny a polkl výkřik, když ho záda zabořila, jako by se mu na nich roztrhlo maso.

Ardonn zůstal uvězněný mezi Ramsonem a stěnou. Kromě sražených brýlí a krve pod nosem byl celý. Jeho zmatení se proměnilo ve strach, když ho Ramson popadl za límec a nehledě na bolest v pažích se k němu přitiskl tak blízko, že cítil jeho zatuchlý dech na tvářích.

„Zapomínáš,“ procedil Ramson skrz zařáté zuby trhaně, „že i já jsem někdo, kdo nemá co ztratit. A udělám *cokoli*, abych získal to, co

chci.“ S tím zvedl paži. Jeho kůže připomínala syrovou, leskle rudou hmotu, do níž se vpálila tmavě modrá látka jeho námořnického dubletu. Za jeho zády plameny dál olizovaly stěny i podlahu. Část stropu se propadla a Ramson slyšel křik svých mužů, kteří se k němu snažili dostat. Byla to jen otázka času.

Z Ardonnova výrazu se vytratila povýšenost a nahradil ji strach.

„Jestli jsem ochotný dělat tohle sám sobě,“ oddechoval Ramson a zvedl popálenou paži tak, aby z ní učelec viděl kašdický krvavý kousek, „co myslíš, že udělám s *tebou*?“

Za nimi se ozvalo několik hlasitých ran, praskání dřeva a štěkané rozkazy.

„I kdybys mě zachránil,“ zachroptěl Ardonn, v jehož vypoulených očích se mihotal odraz plamenů, „zabije mě jed. S tím nemůžeš nic udělat.“

Tou dobou už se dusivý dým rozlezl po celém domě a Ramsonovi se začínala točit hlava, přesto se dál držel mezi učencem a zuřícím požárem, ačkoli mu žár bičoval záda doběla rozpálenými planoucími důtkami.

Vzápětí se ozvala další hlasitá rána a Ramson zaslechl hlasy svých mužů, kterým se konečně podařilo dostat skrz trosky. Následovalo syčení vody, která začala hasit plameny, jakmile se jeden z vodních magenů z jeho čtyř pustil do práce.

„Tady!“ zavolal někdo. Ramson ten hlas poznal. Patřil prvnímu důstojníkovi Narronovi, Ramsonovu zástupci.

Ramson ze sebe setřásl ruce svých vojáků, kteří se kolem něj seběhli. „Vezměte toho učence,“ vyhrkl hlasem podobajícím se zvuku, který vzniká, když se snažíte obrousit kámen smirkovým papírem. „Jestli mu někdo zkříví třeba jen vlas na hlavě, osobně ho stáhnú z kůže.“

Vyšli na denní světlo. Polední slunce viselo uprostřed oblohy a odráželo se od kobaltové hladiny oceánu jako od střepeů skla.

Ramson plnými doušky hltal čerstvý, solí vonící vzduch. Léčitelka z řad jeho vojáků už k němu spěchala. On ale zvedl ruku, přičemž sykl bolestí, jak se ozvaly jeho popáleniny. Pak dokulhal k Ardonnovi a klekl si do písku vedle něj.

Naklonil se až úplně k němu a zašeptal: „Tady je moje nabídka. Tvůj život za informace, které hledám.“

Ardonn měl tvář umouněnou od popela a propadlé tváře celé zpocené. Z očí mu však stále zářil lstivý pohled, když se na Ramsona zadíval. „Za informace, které hledáš *ty*, nebo za ty, které hledá Modrá pevnost?“ zaskřípal.

Jeho slova se utopila v dunění přílivu, nikdo jiný než Ramson je neslyšel. Něco se v něm bolestivě napjalo, jako by mu učenec rozťal hrud' a naskytl se mu pohled až na ty nejhlubší, nejsyrovější části jeho tlukoucího srdce. Ramson měl stejný cíl jako Modrá pevnost, ačkoli ho nepoháněla stejná motivace. Spolu se skupinou učenců, které v Modré pevnosti shromáždil král Darias, nějak vydolují z Ardonna všechny informace o vodičích, které existují.

Ramson se napřímil a svrástil rty. „Však v Modré pevnosti začneš rychle zpívat,“ řekl.

Učencův smích zněl slabě a jeho slova téměř neslyšně. „Do dvou týdnů a pár dnů mě stejně zabije jed,“ připomněl Ramsonovi. „Co tě vede k domnění, že mám jakýkoli důvod, abych zpíval?“

„Pracovals pro mého otce,“ odtušil Ramson tiše. „Znáš jeho výslechové metody. Můžu ti slíbit, že v určitých směrech v sobě otce skutečně nezapřu.“

Ardonnovi se v očích zablýsklo porozumění, načež si dlouze, sípavě povzdechl. „Mohl bych ti to říct, chlapče, ale nelíbilo by se ti to. Vlastně hodně z toho, co bych ti mohl říct, by se ti nelíbilo.“

„Mluv jasně. Jestli něco nesnáším, pak lidi, kteří se vyjadřují v hádankách.“

„Myslíš, že když zničíš vodiče, celé to jednoduše skončí? Měl by ses zamyslet znovu.“ Ardonnovy oči byly temné a Ramsona napadlo, jaká tajemství ten muž asi skrývá. „To, co vidíš teď, vodiče, nemoc, kterou stíhají Spřízněnce i běžné lidi... to všechno začalo už dávno, když jsme proti nim začali používat černokámen. Pochop, tohle nezačalo se současnou císařovnou Cyrilie ani Alaricem Kerlanem.“ Učencova slova zněla syrově a dutě. „Tyto zbraně posílené magekem jsou o něčem víc, než jsem já, ty, císaři nebo císařovny. Jsou zkouškou lidství. Zkouškou lidské povahy, toho, jak daleko jsme ochotni zajít v honbě za mocí. Toho, zda umíme ovládat svoji krutost, kam až sahají hlubiny našeho sobectví. Jsem mužem vědy, ale stejně tak i mužem bohů, Ramsone Sedmilháři, a věřím, že bohové nám zanechali pozůstatky mageku, aby viděli, jaké budou naše volby. Jestli spolu dokážeme žít v harmonii... nebo jestli se v honbě za mocí rozsápeme na kusy.“

Zjevně propadal šílenství. Ramson se od něj odvrátil a pokynul léčitelce. „Iveršo,“ poručil stroze, „postarej se o vězně s maximální pečlivostí.“

„Ale kapitáne,“ protestovala a přejela pohledem po jeho zádech a zakrvácených cárech dubletu, které se mu odlepovaly od kůže.

„To je *rozkaz*,“ zavrčel Ramson. Léčitelka zasalutovala a bez dalšího slova doběhla k Ardonnovi, který ležel v písku.

Ramson se obrátil ke zbytku čety. V duchu už se utvrdil v rozhodnutí, o němž přemýšlel, a byl si jistější než kdy dřív. Nacházeli se v nejsevernější výspě Bregonu. Modrá pevnost odtamtud byla půl dne plavby.

Půlden se jevil jako dlouhá doba, zvlášť když se nedostávalo času.

Ramson se zahleděl na oceán do míst, kde se hladina setkávala s oblohou. Na jednotku vojáků námořnictva, kterou král Darias svěčil jeho velení. Měl chuť všeho nechat a hned odplout do Cyrilie.

Anu naposledy viděl před dvěma týdny a pár dny, kdy znovu vyplula do velké severní říše. Vybavoval si její pobledlou pleť, temné kruhy pod očima a propadající se tváře.

Král Darias a Tři Tribunály měli v úmyslu zjistit o vodičích víc, aby pochopili, jak by jich Morganya mohla využít k tomu, aby se stala neporazitelnou a rozbila rovnováhu jejich světa.

Ramsonovy důvody měly jako vždy daleko do šlechtných. Byly sobecké, jelikož byl odjakživa sobec.

On chtěl zjistit, co se stane Spřízněncům, jejichž moc byla ukradena vodičem.

Chtěl zjistit, co se stane s Anou.

Krátce zavřel oči a zaposlouchal se do vln tříštících se o pobřeží. Král Darias nasměroval veškeré zdroje Modré pevnosti i její věhlasné učence k výzkumu vodičů. Kdyby teď Ramson odjel, znamenalo by to, že to všechno opustí. Že zničí vše, co pro sebe v Bregonu začal budovat a ztratí důvěru krále, kterou si získal.

O tváře se mu otřel slabý vánek vonící mořskou solí, na němž se nesla slova dávno minulého včerejška, slova starého přítele, který mu řekl, že má žít sám kvůli sobě.

Tvým kompasem je tvoje srdce.

Ramson už si nebyl jistý, že tak docela chápe, co znamenají. Jeho srdce ukazovalo naprosto jiným směrem, než kterým mu velel rozum.

„Důstojníku Narrone,“ řekl. Mladý muž zasalutoval a předstoupil. „Prohledejte zbytek domu. Chci všechny knihy, písemnosti i pergameny, které přečkaly požár, na naší lodi.“

„Ano, pane.“

„Do hodiny odplouváme do Modré pevnosti.“

Teprve když jeho lidé zamířili k ohořelým troskám Hnízda, z něhož stoupal dým, mohl si Ramson vydechnout. V tu chvíli se

hlasitě přihlásila o slovo bolest v zádech i pažích a stálo ho všechny síly dobelhat se zpět tam, kde se léčitelka Iverša starala o Ardonna.

Učenec na něj zíral a neslyšně pohyboval rty. Když se k němu Ramson naklonil, zaslechl, co se Ardonn snaží říct.

„... chtěls vědět... bude s krvavou princeznou.“

Celý svět se s ním zatočil. Ramson nedbal Iveršinych protestů, poklekl do písku a popadl Ardonna za košili. „O co jde?“ zasyčel. „Co o ní víš?“

Učenec Ardonn byl bledý jako stěna, čelo orosené potem. Mžoural před sebe a začínal upadat do léky navozeného spánku. Ramson však zaslechl poslední slova, která vyřkl. Zněla jako povzdech větru proplétajícího se mezi vlnami.

„Obávám se... nebude mít dobrý konec... s tou tvou krvavou princeznou.“

NEFRITOVÁ STEZKA

Ve vzduchu visela hustá mlha, Linn však právě o takové noci snila už mnoho let. Seděla na palubě a naslouchala tichu, zatímco její loď klouzala půlnočními vlnami. Každé zašplouchání vody o lodní kýl, každý závan svěžího větru v plachtoví jí připadal jako malé kouzlo.

Protože té noci byla Linn na cestě domů.

Odplula odtamtud před osmi lety, sama a plná strachu, přesto odhodlaná najít bratra, jehož unesli cyrilští pašeráci. Přečkala hrůzy, jaké mnozí nezažijí za celý život, a přežila brutalitu nefunkčního systému.

A teď se vracela jako velvyslankyně Cyrilie do císařství Kemeira, aby na Aseatech získala bojovníky jménem Rudé Tygřice, Anastázie Michailovové. Aby se připravila na válku, která bude znamenat konec systému, jenž ji zotročil.

Jakkoli šlo především o Aninu válku, byl to i *její* boj.

Král Darias jí věnoval tuhle brigu, nechal její bregonské modré plachty překreslit symboly hřebců, orlů i ryb a osobně vybral mezi námořníky z Modré pevnosti posádku. Nyní měla loď našedlou barvu mračen, větru a všeho mezi tím a byla ozdobená pečeti bregonského mořského draka propleteného s řvoucí rudou tygřicí. Pečetí, která se výrazně lišila od současného znaku Cyrilie, císařství, s nímž

byla Kemeira oficiálně ve válce, a přesto pravdivě a upřímně zrcadlila Linninu motivaci. Zprostředkovat mír mezi Cyrilií a její domovinou a přesvědčit kemeirskou vládu, aby podpořila Rudou Tygřici v boji proti současné císařovně.

Z dálky musela jejich briga vypadat v tomhle počasí jen jako mihotavý stín. Jako prelud, přesně tak, jak to měla ráda.

Ovšem nejcennějším darem, který si odvážela, byla průhledná látka, kterou nosila okolo ramen, z nichž jí spadala na ruce, kde byla jemně omotaná kolem jejích zápěstí.

Své či, v překladu z kemeirštiny *křídla*, nikdy nesundávala. Spala v něm a za dne v něm seskakovala z vráního hnízda, aby se rozletěla až nad mraky a zase dolů téměř mezi vlny, v nichž zněla píseň přízračných velryb. Paže, kterou jí roztříštil Alaric Kerlan během bitvy o Godhallem, se krásně hojila. S každým dalším dnem jí mohla pohybovat o něco svobodněji a využívat ji k udržení rovnováhy o něco lépe. Když si nasadila dlahu, dokázala létat déle a déle a posilovat svaly, které vinou zranění zakrněly.

Do Kemeiry vypluli před víc než čtrnácti dny a už se blížili k cíli. Linn zavřela oči a nechala se obejmout chladivým večerním větrem vanoucím nad oceánem. V podstatě ho *cítila*. Jemné změny v proudění vzduchu, svěží, zimní čerstvost, jinou než v Cyrilii i Bregonu. Probouzel v ní vzpomínky ukryté hluboko v jejím srdci. Večer mlčky pozorovala slunce, které zapadalo za horizont spojující moře s nebem. Zářilo temně oranžovou barvou jako mandarinky, jejichž sladkokyselá chuť se jí v dětství rozplývala na jazyku. V krku se jí udělal knedlík. Zjistila, že i kdyby chtěla něco říct, ten pocit by stejně nedokázala popsat slovy.

Pocit z návratu domů.

Mlha se dál převalovala přes vlny, tichá a šedá, táhnoucí se donekonečna všemi směry, dokud ji nepohltila sama noc.

Linn se zamračeně opřela o zábradlí. Za poslední hodinu se počasí výrazně změnilo k horšímu. Viditelnost už byla tak mizerná, že sotva dohlédla na konec lodi. Nehledě na to, že na té mlze bylo něco podivného, něco zvláštního. Jako by byla tak nějak příliš hustá, příliš těžká.

„Říkal jsem si, že tě tady najdu.“

Linn se otočila. Mezi nadpozemskými závoji mlhy tak tak rozeznala čísi siluetu. Široká ramena, pevné svaly.

Kaïs došel až k ní. Ačkoli měl statnou postavu, našlapovat uměl zlehka jako kočka. Cyrilskou i bregonskou zbroj vyměnil za jednoduchou černou tuniku a tmavý plášť, který ho nijak neomezoval v pohybu. Slušelo mu to.

„Už jsme blízko,“ hlesla Linn. „Kapitán říkal, že o půlnoci dorazíme na místo.“

Kaïs chvíli neodpovídal a jejich dech se příjemně mísil ve studeném mořském vzduchu. „Cítíš nostalgii?“

Jeho zvučný klidný baryton zněl poněkud teskně. Stejně jako Linn byl i Kaïs ještě jako dítě ukraden matce a propašován přes hranice do Cyrilie, kde byl přidělen k císařské gardě díky své vzácné schopnosti vycítit a ovládnout Přízeň jiných Spřízněnců. Lidem jako on se říkalo jegerové, nebo starocyrilsky *lovci*, a byli využíváni k tomu, aby udrželi běžné Spřízněnce pod kontrolou koruny.

Kerlan unesl Kaïsovu matku a využil ji k tomu, aby ho během bitvy o Godhallem vydíral. Kaïs se mu však na poslední chvíli vzeprěl, což Aně a Linn pomohlo k vítězství, pro něj to ale možná znamenalo, že se s matkou už nikdy neshledá.

Kdybych se teď vrátil, Morganya by věděla, co jsem udělal, že jsem ji zradil, řekl Linn. Matku můžu ochránit, jedině když budou přesvědčení, že jsem zemřel.

Musí se ze mě stát přízrak.

Jak tam před ní v proměnlivém příkrovu mraků střídavě mizel z dohledu, zdálo se, že přesně tím se stal. Jeho oči ve svitu měsíce stříbrně zářily a Linn měla dojem, že v nich vidí zemi i moře, zrcadlíci se jedno v druhém, aniž by se kdykoli setkaly.

Během čtrnáctidenní plavby promýšlela jejich plán. Bolestná touha vrátit se do rodné vesnice a shledat se s matkou na ni měla sice téměř fyzické dopady, jenže její rodná vesnice ležela opačným směrem než cíl jejich cesty, Bei'kin. Tam sídlil kemeirský císař. V císařském paláci vystavěném na vrcholu té nejvyšší opevněné hory ve městě, v jehož srdci se rozkládal věhlasný Chrám nebes, v němž přebývali ti nejslavnější mistři z celé Kemeiry.

Jestliže císař byl hlavou Kemeiry, pak chrámoví mistři byli jejím srdcem. Císaři sloužili jako nedocenitelní poradci a skrze síť chrámových mistrů, která prostupovala všemi provinciemi i oblastmi jako soustava žil, mu pomáhali naplňovat vládní politiku.

Právě souhlas těchto dvou vládnoucích orgánů potřebovala Linn získat. To ona mohla nechat zmobilizovat kemeirské síly, nejobávanější a nejlépe vycvičené nositele, jak se v kemeirštině říkalo Spřízněncům, na světě.

Každopádně věděla, jak by zněla rada jejích mistrů větru.

„Povinnost především,“ prohlásila. Musíme se dostat do severního hlavního města, do Bei'kinu, abychom požádali císaře a chrámové mistry o pomoc. A potom...“

O zdánlivě nemožném úkolu, který na ni čekal, už mnohokrát dlouze přemýšlela. Kemeira byla s Cyrilií oficiálně ve válce už před jejím narozením kvůli neshodám ohledně toho, jakého zacházení se v Cyrilii dostávalo Spřízněncům, i nelegálního pašování kemeirských nositelů do velké severní říše, v němž Cyrilie nepřiznávala žádné vlastní zapojení, ale zároveň nikdy nepřijala žádná opatření, jimiž by proti němu zakročila.

Chopí se kemeirská vláda příležitosti postavit se za jinou císařovnu? Za takovou, která by zrušila současný režim a nasměrovala své císařství na dobrou cestu? Nebo se rozhodnou pozorovat, jak jejich dávný nepřítel, další velké impérium jejich světa, shoří na prach?

Její proud myšlenek přerušila nepatrná změna v proudění větru, který bezděky neustále vnímala.

Rozhlédla se kolem. Vody zely prázdnotou a stříbrnou mlhou prostupovala jen temnota. Proč ji trápila ta nepříjemná předtucha, že na ně za rouchem mlhy něco čeká?

Právě v tu chvíli se ozval z vráního hnízda křik.

„Plamen!“

Všechny kroky na palubě se zastavily, když členové posádky svorně zaklonili hlavy, aby zapátrali pohledem na nebi. Linn zamžourala vzhůru. *Tam*, mezi chuchvalci mlhy a stínů noci, spatřila slabounkou záři. Hřejivou, takovou naoranžovělou nebo...

Linn se napnul každičký nerv v těle. To nemůže být pravda. Cítila, že i Kaïs vedle ní ztuhl. „Jakou má barvu?“ zeptala se navigátora. „Červenou!“

V myslí se jí rozsvítily varovné kontrolky. Červenou. Takže nouzový signál. Linn měla dostatečné znalosti, aby věděla, že červený signál otevírá vaše vody i zahraničním plavidlům kvůli pomoci. Že se jedná o signál naprostého zoufalství.

Co mohlo nějakou loď přimět k tomu, aby ho použila?

„Pod jakou vlajkou ta loď pluje?“ zavolala.

„To nevidím!“

No jistě, ta mlha.

Linn povolala svou Přízeň a zmocnila se nehybného větru uvízlého v mlze. Vzápětí ho proměnila v poryv, který mlhu na okamžik donutil, aby se rozestoupila. Na chvíli se před nimi mezi závoji šedi zjevila silueta lodi na pozadí zvláštní rudé záře. Vzápětí ale signál

vyhasl, mlha se opět propojila a cokoli, co se v ní skrývalo, spolkla temnota.

Linn ale viděla vše, co potřebovala. Plachty poskládané k sobě tak, že dokonale imitovaly dračí křídla. S takovými se plavily lodě jediného království.

„Kemeirská!“ vykřikl navigátor. „Je to kemeirská loď, paní velvyslankyně!“

Linn se sevřelo srdce úzkostí. Proč by loď její rodné země vyplouvala na moře uprostřed noci, aby vyslala rudý signál?

Vtom ji za ramena chytily silné hřejivé ruce. Zamrkala a spatřila před sebou Kaïse, který se do ní vpíjel klidným pohledem. „Linn...“

Zaslechli však blížící se kroky, takže ji Kaïs pustil a hbitě se postavil vedle ní, aby mohl stanout tváří v tvář příchozímu.

„Paní velvyslankyně.“ V husté mlze se objevila štíhlá, rovná postava jejich kapitána. U pasu se mu ve světle lampy, kterou držel, zaleskl jílec meče. „Identifikovali jsme nouzový signál. Jaké jsou vaše rozkazy?“

Lampa jejich trojici zahalila do stíněného chumlu světla. „Změňte kurz směrem k té lodi,“ odpověděla Linn.

Kapitán zaváhal. „Při vši úctě, paní velvyslankyně, to bych nedoporučoval. Viditelnost je extrémně nízká a nejsme dostatečně vybaveni, abychom provedli jakoukoli záchranou misi. A naším primárním úkolem navíc je dopravit vás do Kemeiry.“

Linn také zaváhala. Nechtěla nijak ohrozit životy členů posádky. Ale přesto... „Kapitáne, poblíž žádná jiná loď než naše není. Copak bychom jim neměli pomoci, pokud mají potíže?“

„Také by bylo rozumné zjistit, co kemeirskou loď k vyslání nouzového signálu přimělo, zvláště s přihlédnutím k tomu, že se chystáme vylodit,“ dodal Kaïs. Linn naplnil pocit vděčnosti, když poslouchala jeho klidný, sebejistý hlas.

Kapitán přikývl. „Dobrá. Nechám zpět do Bregonu poslat hrdličku, abych je na vzniklou situaci upozornil.“

„Díky.“ Linn se dívala, jak se kapitán otočil a zmizel v mlze. Jakoby z dálky slyšela, jak vydává rozkazy, i posádku, která se začala spěšně připravovat na záchrannou operaci.

Vzápětí mlhu rozčísila tmavá silueta a zvuk mávání křídel. Jedna z poštovních hrdliček vzlétla, aby podala zprávu do Bregonu.

Jejich loď klouzala vpřed. Vlny šplouchaly, mlha se roztahovala. Kaïs najednou ztuhl. „Něco cítím.“

Linn už otevřela ústa, aby se ho zeptala, co to je. Jenže v tu chvíli se mlha rozestoupila, zavál čerstvý vítr a ukradl jí slova.

Linn před sebou spatřila pohřebiště. Oceán před nimi byl posetý troskami lodí, jejichž rozlámané kýly trčely z vody jako žebra a cáry jejich plachet se pohupovaly na vlnách jako vlasy. Linn měla dojem, že se dívá na nekonečnou řadu náhrobních kamenů.

Na palubě jejich lodi se rozhostilo naprosté ticho, zatímco posádka ten pohled vstřebávala. Jen v dálce se ozvalo zvláštní svištění, které se neslo po větru stále hlasitěji.

Vtom z vraního hnízda zazněl další výkřik. Výkřik, při němž Linn ztuhla krev v žilách.

„CYRILSKÁ LOĎ NA OBZORU! KRYJTE SE!“

Linn se právě otočila ke Kaïsovi, když nad vodou směrem k nim proletěl jasný záblesk.

Briga explodovala. Oceán byl nekonečně studenější a temnější, než si Linn pamatovala. Síla výbuchu jí vyrazila z plic téměř všechn dech a vtáhla ji do propasti černé jako noc.

Pod hladinou nesvítily hvězdy.

Čas jako by zpomalil. Linn se přetočila a z hlubin spatřila záblesky toho, co se děje. Noc plála jiskřícím ohněm, dřevo se štípallo na

kusy a sténající loď se potápěla. Nebe, plameny i moře splynuly v jedno. Linn byla uvržena v noc a s jejím tělem si pohrávaly vlny.

V levé noze jí pulzovala ostrá spalující bolest. Plíce jako by měla proražené. Potřebovala začít plavat, nadechnout se.

Kopala nohama, jenže paže se jí ještě úplně nezotavila, a tak nedokázala udržet směr. Něco jí pořád vleklo na jednu stranu a vzápětí zase na druhou, aniž by to dokázala jakkoli ovládat.

Znovu kopl a mocnými záběry zdravé ruky, které jí naučili mistři vody, se vydala vpřed. *Nech se unášet proudem.*

Ale tohle bylo otevřené moře a proudy se všude kolem ní mísily jeden s druhým a vířily do všech směrů, takže si s ní pohazovaly jak uragán s lístkem. Neměla ponětí, kterým směrem je hladina a který naopak míří do hlubin, a neviděla ani záblesk světla, jímž by se mohla nechat vést.

Zavolala svou Přízeň, zoufale pátrala po větru. Jenže hluboko pod vlnami ji od něj dělil celý svět. Pomalu se topila.

Ne, pomyslela si Linn a nepřestávala pátrat po závanu větru. Nevydržela toho tolik a nepřežila tak dlouho jen proto, aby se utopila na břehu své domoviny a na prahu války, kterou ještě musí vyhrát.

Začínala vidět rozmazaně a pouto s Přízní jí pomalu unikalo. Vtom ucítila tlak na hrudi, jako by jí něco obepnulo. Najednou si připadala lehčí. A okolní svět světlejší. A potom vzplál divoce oranžovými a palčivě rudými stíny.

Najednou znovu spatřila realitu ve všech jejích vířících barvách, divokých vlnách a výkřících umírajících mužů.

„Dýchej,“ poručil jí těsně u ucha hluboký hlas a Linn si uvědomila, že plive vodu a zběsile lapá po studeném štiplavém vzduchu plném dusivého kouře.

Zнала ten hlas. Roztřeseně se otočila k jeho nositeli, k jeho stříbrným očím, v nichž se odrážely plameny polykající jejich potápějící se loď.

„Poplavu,“ řekl jí Kais. „Zvládneš se mě držet?“

Linn se ho pevně chytila za ramena. Voda byla studená jako led. S každou vteřinou mrazila Linn víc a víc, až přestala cítit všechny svaly v těle. Za ní bledla oranžová záře vycházející z lodi. Pohasínala a skomírala, než zhasla docela. Zůstali jen ona a Kais prodírající se tmou vpřed. Tiskla se k němu, jejich srdce bušila v rytmu stejné modlitby a jejich dech splýval s šuměním moře.

Z každého záběru jeho mocných paží vnímala únavu a cítila, jak jimi oceán pohazuje ze strany na stranu.

Vtom před sebou na pozadí nebe cosi spatřili. Ve slabém světle pronikajícím skrz příkrov mračen se zjevil obrys lodi.

Linn měla pocit, že se snad rozpláče štěstím. „Kaïsi,“ hlesla. „Lod.“

„Něco není v pořádku,“ zašeptal, jako by nechtěl být slyšet.

V ten okamžik vykoukl zpoza mraků měsíc a jeho světlo se přelilo po bleděmodrých plachtách zdobených pečeti řvoucího bílého tygra vlajících na mnoha lodích tiše kotvících v zátocce.

Cyrilské lodě. Ne jedna, ale celá flotila.

Linn na chvíli zapomněla dýchat. Ucítila, jak Kaïsovi ztuhla ramena, a uslyšela, jak se zprudka nadechl. Jejich navigátor přesně to zvolal vteřinu před tím, než byli napadeni.

Co tu dělají cyrilské lodě?

Linn neměla sílu myslet, takže se upnula k naději. K naději, že Ana už je v Cyrilii a poslala do Kemeiry posily.

Jenže ne, to bylo nemožné. Časově to nesesedělo. Touhle dobou mohla Ana sotva doplout.

Linn byla natolik rozrušená, že si vůbec nevšimla pobřeží, dokud Kais nezachroptěl a neklesl k zemi. Svalili se mezi šplouchající vlny do studeného písku, promrzlí na kost.

„Proč?“ drkotala zuby. „Proč u Kemeiry kotví cyrilské lodě?“

Kaïs si k ní klekl, sundal si kabát a stanul před ní jen v přiléhavé černé tunice a kožených botách. Vlasy se mu lepily k tvářím a v týle stáčely do kudrlin, z nichž kapala mořská voda. „Jsi zraněná, Linn.“

Linn se podívala na svou nohu a konečně našla zdroj té pulzující bolesti. Na levém lýtku měla rozseknutý sval. Dokonce se jí zdálo, že mezi tkání a šlachami vidí bílý záblesk kosti. Písek, na němž seděli, už rudl krví.

Vtom zaslechla tichý šramot a cinkání dóz a uvědomila si, že Kai-sovi se nějakým zázrakem podařilo zachránit svůj batoh poslední záchrany a že se jím právě prohrabuje. „Zašiju ti to,“ oznámil jí. „Tohle vypij, je to sedativum.“

Linn si od něj vzala ampuli. Tekutina uvnitř byla hořká. Roztok určený zraněným vojákům. Pálil ji při polykání i ještě v žaludku.

Za chvílku už ale pocítila v nohách hřejivé mravenčení a bolest začala ustupovat, stejně jako okolní svět. I myšlenky se jí rozutekly.

Jak se mohlo všechno tak pokazit? V jednu chvíli byli na lodi, pak zahlédli záblesk jasného světla a najednou se probrala na březích království, které před osmi lety opustila, krvácející z rány. Její loď, posádka, vše, co dostala ke splnění své mise, je zničeno.

A na prahu její domoviny už se tísní cizí flotila.

Omámeně pozorovala, jak Kaïs třese lucernou. Dívala se, jak přidržuje jehlu v plameni. Jeho ruce pracovaly neskutečně jemně, když se pustily do šití. Pohyb jehly vnímala jen jako zvláštní brnění a tahání za kůži. Vlny se převalovaly jedna přes druhou a jejich hučení slyšela už jen zdálky.

Kaïs si svlékl tuniku a natrhal z ní dlouhé tenké pruhy látky. S přesností a zručností vojáka jí provizorním obinadlem omotal paži. Zbytek tuniky si opět přetáhl přes hlavu. Pak chytil Linn v podpaží a pod koleno, přitiskl ji k sobě a zvedl do náručí.

Linn se mu opřela o rameno a mlčky se nechala nést. Z mokrého písku přešli na bláto a kameny. Slaný mořský vzduch ustoupil vůni tlejícího listí praskajícího pod nohama. Svit měsíce probleskoval mezi korunami stromů, jejichž větve byly tak spleťité a úplně jiné než rovné štíhlé jehličnany Cyrilie.

Konečně se Kaïs zastavil pod skalním převisem, který se jim klenul nad hlavou a dával tak pocit alespoň nějakého úkrytu. Opatrně Linn položil do mechu.

„Dej mi své či,“ řekl a Linn si ho odvážala ze zápěstí. Kaïs s ním poodešel kousek dál a vyždímal ho. Když jí ho vrátil, bylo ještě vlhké, ale stejně si ho ihned přivázala zpět k zápěstím.

Potom Kaïs znovu zmizel. Slyšela jen šustění, jak ze sebe svlékal oblečení, a kapání vody na listy, nad nimiž si ho ždímal. Otupěle se rozhlédla kolem sebe. Po nepravidelných okrajích skály nad sebou, sotva vykukující přes kapradiny a hustý podrost. Po jemném lišejníku, který měla pod nohama. Po občasném zacvrlikání ptáků a bzucení hmyzu v lese. Vzduch jí zvolna prohříval kůži, jemný a vlhký, ne jako v Cyrilii. Tam by se dal vzduch lámat, jak byl ostrý, suchý a studený.

Pak zaslechla šustění a vzápětí se v ústí jeskyně zjevil Kaïs, vrátil se k ní a posadil se. Bez dalšího slova ji vzal za zraněnou ruku a začal jí sundávat promočené obvazy, aby je mohl nahradit suchými. Ve vzduchu vířily nevyřčené myšlenky a otázky.

Linn přerušila ticho jako první. „Byli jsme napadeni?“

„Ano. Pravděpodobně cyrilskými Sprízněnci, soudě podle škody, kterou oheň napáchal.“

„A zbytek posádky?“ zašeptala.

Kaïs zavrtěl hlavou. „Nevím, co se s nimi stalo. Cítil jsem jen tebe, jak voláš svou Přízeň, a našel jsem tě.“

I teď zněl jeho hlas klidně a jistě, jako kotva v rozbouřeném světě.

Na okamžik zavřela oči. Bleděmodré vlajky, cyrilské božikrugy

se znakem koruny uprostřed. „Ty lodě pluly pod vlajkou cyrilského impéria.“

„Ano.“ Kaïs sice udržoval klidný tón, ale Linn v něm zaslechla tíseň. „Zdá se, že jsou tu Morganyiny síly.“

Proč? Ta otázka ji pronásledovala od chvíle, kdy je zahlédla. Co mohlo Morganyu přivést do Kemeiry, když ji od Cyrilie dělí celý oceán?

Odpovědi se skrývaly mezi loděmi kotvícími tam v temnotě.

Ale ne dnes v noci.

Ze ztráty krve se jí točila hlava. Objala si tělo pažemi a několikrát se zhluboka nadechla. „Teď si odpočineme,“ řekla daleko jistěji, než se cítila. „Musíme nabrat sílu. A ráno...“

Pohledem se zastavila u své nohy. Položené na zemi, obvázané krví nasáklými obvazy. Cítila slabé záchvěvy bolesti narážející do otupující mlhy sedativ, která jí Kaïs podal.

„Ráno půjdeme a něco o těch lodích zjistíme,“ dokončil za ni Kaïs klidně, jako by žádná hluboká rána v její noze neexistovala. Jako by ji nemusel zachránit a odnést od moře až sem. Natáhl se vedle ní. „Drž se u mě, tak si nejlíp zachováme tělesnou teplotu.“

Linn se schoulila do jeho podpaží. Pod hlavou ji hrála jeho pevná hrud' a uklidňoval klidný rytmus jeho srdce. Kaïs roztáhl či a přeho-dil jí látku přes ramena jako deku.

Linn pod ní však zůstávala napnutá jako pružina. Během jediné noci se celý její plán rozpadl na prach. Kemeira, kterou v duchu vnímala jako bezpečný přístav, byla uvržena v krveprolití a násilí, jež Morganya rozpoutala v Cyrilii a následně i v Bregonu. A pokud se její lodi dostaly až ke kemeirským břehům, pak před jejími spáry nemusí být v bezpečí ani Bei'kin a Chrám nebes.

Linn zaťala ruce v pěsti. Vydržela toho už příliš a došla až příliš daleko, než aby teď couvla.

Tohle je její válka.

Její domov.

A ona nedopustí, aby Morganya zvítězila.